

Z OBSAHU	O společenství svatých. Katecheze Svatého otce Františka	04
	Náš cíl je v nebi. Blahoslavený Karel Spinola	07
	Volby 2013 – Vítězství nečitelných	09
	Dítě na okraji společnosti. Bankéři a dítě	10

TRADICE OTCŮ

Ze spisu „Pokyny“
od svatého opata Kolumbána
(kolem 543–615)

V Mojžišově zákoně je psáno: *Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, podle své podoby. Uvažte, prosím, jak závažná je to věta. Všemohoucí Bůh, neviditelný, nepochopitelný, nvy-pověditelný, neocenitelný, utvořil člověka z prachu hlíny a poctil ho tím, že ho učinil svým obrazem. Co má člověk společného s Bohem? Co má společného hlína s duchem? Vždyť Bůh je duch. Je to veliký projev Boží blahovůle, že dal Bůh člověku obraz své věčnosti a podobnost se svým životem. Velikou důstojností je pro člověka podobnost s Bohem: jen aby si ji zachoval.*

Bude-li člověk správně užívat schopností a sil, které mu Bůh vložil do duše, bude se podobat Bohu. A všechny síly, které Bůh do nás vložil při stvoření jako semeno, mu máme vrátet, jak nás o tom poučuje v příkázáních. První je toto: *Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, neboť on si zamiloval nás od počátku, dříve než jsme byli. Milovat Boha znamená tedy obnovovat v sobě jeho obraz. A Boha miluje ten, kdo plní jeho příkázání, neboť on řekl skrze svého Syna: Jestliže mě milujete, budete zachovávat má příkázání. A to je jeho příkázání, vzájemná láska, neboť říká: To je mé příkázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.*

Pravá láska se však neprojevuje jen slovem, ale činem, *doopravdy*. Vracejme tedy Bohu, našemu Otci, jeho obraz neporušený – svou svatostí, neboť on je svatý a říká: *Buďte svatí, neboť já jsem svatý*. Vracejte mu ho svou láskou, neboť on je láska, jak říká Jan: *Bůh je láska*. Vracejte ho svou dobrotou a pravdivostí, neboť on je dobrotu a pravda. Nemalujme obraz, který s ním nemá nic společného.

Duccio di Buoninsegna: Kristus a Samaritánka (1308–1311). Foto: Wikimedia Commons

Žízeň po živé vodě

„Cožpak nejsou všechny damašské řeky Abána a Parpar lepší než všechny vody izraelské? Cožpak jsem se nemohl omýt v nich, abych byl čist?“ (2 Král 5,12) Námán, šef syrského vojska, měl potíže uvěřit poselství proroka Elizea. Námánovi služebníci však nakonec svého pána přesvědčili, aby zvolil tu nejjednodušší cestu. A on sestoupil k Jordánu, ponořil se sedmkrát, a byl uzdraven.

Ježíš hlásá cestu ještě jednodušší. „Jděte a ukažte se kněžím,“ říká deseti malomocným, kteří jej prosili, aby se nad nimi smiloval. A hned jak vycházeli, byli uzdraveni, stejně jako kdysi Ná-

man. „Námánovo tělo se stalo čisté jako tělo malého dítěte.“ (2 Král 5,14) Pouze malomocný, pouze člověk zasažený tak hroznou nemocí to skutečně ocení, spíše žasne nad zázračným uzdravením. Těm, kteří nic takového nezažili, uzdravení malomocného připomíná křest. Křest je ponoření: nikoli sedmkrát, ale pouze třikrát. Během křtu se však děje změna ještě radikálnější, než je tělesné uzdravení: rodíme se pro věčný život. Naše duše se stává čistou jako duše malého dítěte. Nevinná, protože jí bylo odpuštěno, byla zbavena viny.

Dokončení na str. 2

Foto: <http://vassallomalta.wordpress.com>

Sto padesát tisíc lidí na setkání rodin s papežem Františkem

Pout' rodin do Říma ke hrobu svatého Petra s názvem „Rodino, pojd' zažít zkušenost radosti a víry!“ se uskutečnila ve dnech 26. a 27. října 2013. Toto první setkání rodin s papežem Františkem bylo příležitostí k radostnému sdílení rodin z celého světa. Slavnostního setkání se zúčastnilo asi 150 tisíc poutníků ze 75 zemí světa.

Účastníci vyslechli řadu svědectví a hudebních vstupů. Zástupem projížděl v otevřeném voze papež František, kterého na papežském pódiu očekávala desítka dětí s jejich prarodiči. Svatého otce pak pozdravily snoubenecké a manželské páry – mezi nimi také italská rodina přijímající uprchlíky na ostrově Lampedusa, emigrant z Nigérie a rodina syrských křesťanských uprchlíků. Během pouti byla vyhlášena sbírka na podporu syrských rodin, kterým poskytuje péči italská Charita v uprchlických táborech v Jordánsku a Libanonu.

V jedné z homilií papež František připomněl zásadní charakteristiky křesťanské rodiny: je to rodina, který se modlí; rodina, která opatruje víru; rodina, která žije radostí. Mimo jiné řekl: „Pravá radost, která se zakouší v rodině, není povrchní, neplyne z věcí, z příznivých okolností... Pravá radost plyne z hluboké harmonie mezi lidmi, kterou všichni pociťují v srdci a která nám umožňuje vnímat krásu být spolu a vzájemně se na cestě životem podporovat. Základem tohoto pocitu hluboké radosti je však přítomnost Boha v rodině, jeho přívětivá, milosrdná a uctívá láska vůči všem. A zvláště trpělivá láska, trpělivost je Boží ctnost a učí nás, abychom vůči sobě v rodině chovali trpělivou lásku. Jenom Bůh umí vytvářet harmonii z odlišností. Pokud chybí Boží láska, také rodina ztrácí harmonii, převládne individualismy a pohasíná radost. Avšak rodina, která žije radost víry, spontánně víru předává, je solí země, světlem světa a kvasem celé společnosti.“

Ra Vat

Dokončení ze str. 1

Žasneme dostatečně nad tím, že jsme byli pokřtěni? Věříme v moc křtu, opravdového očištění, které se obnovuje při svátosti smíření a žíví v eucharistii? Jsme ochotni stále v sobě obnovovat účinky křtu, ne sedmkrát, ale třeba sedmdesátkrát sedmkrát (srov. Mt 18,22)? Je třeba se vrátit. Vrátit se k Ježíšovi, ne tak jako devět ostatních malomocných, kteří odešli jinam. Nebudeme-li žasnout, hrozí nám, že se ztratíme, protože nás očarují jiné věci.

Prorok Elizeus měl služebníka, který se jmenoval Géchazí. Tento služebník chtěl pro sebe peníze, které Elizeus od Námána odmítl přijmout. Géchazí navíc lhal svému mistrovi. Dopadlo to tak, že peníze mu zůstaly, ale zdraví ne. Sám onemocněl malomocenstvím... Abychom žasli nad Bohem, nad jeho spásou, je třeba mít žízeň. Žízeň po jeho spáse. Žízeň po živé vodě, která je v Písmu, která je v eucharistii. Žijme z Písma, žijme z modlitby, žijme z eucharistie, abychom měli ještě více žížeň po Bohu, po spáse, po věčném životě. Za jeho příslib, nám zdarma daný, již nyní děkujeme: mnohokrát.

*fr. Lukáš Fošum OP
student na Université de Fribourg Suisse*

Evropský parlament pro lidskou důstojnost

Poslanci Evropského parlamentu hlasovali po nezvykle bouřlivé debatě pro vrácení návrhu zprávy socialistické europoslankyně Edite Estrely o sexuálním a reprodukčním zdraví a právech zpět k přepracování v poměru 351:319, 18 poslanců se zdrželo. (O podání tohoto návrhu jsme informovali v minulém čísle na straně 2.)

Evropský parlament tak dal najevo, že požadované radikální postoje nesdílí většina. Významnou roli sehrála řada evropských organizací pro život a pro rodinu, které vyzývaly občany, aby kontaktovali poslance Evropského parlamentu. Přestože dílčího vítězství bylo dosaženo, je varující, že téměř polovina poslanců byla ochotná navrhovanou zprávu poslankyně Estrely podpořit. Návrat k přepracování znamená možnost podrobněji zkoumat mnohé problematické pasáže původní zprávy a mimo jiné fakt, že jedním z autorů zprávy byla propopratová Mezinárodní federace pro plánovanou rodičovství.

Poslanci předtím hlasovali o alternativním návrhu podporujícím důstojnou vizi pro péči o matky a respektujícím svobodu svědomí, který podala skupina konzervativních poslanců. Ten však byl zamítnut. Pouze 135 poslanců hlasovalo pro návrh.

HPŽ ČR

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Lidská práva: pronásledování v Sýrii, Pákistánu a Íránu, cenzura v Súdánu a Iráku

Evropský parlament schválil tři samostatná usnesení, kterými odsoudil násilí a pronásledování křesťanů v Sýrii, Pákistánu a Íránu, vyzval k ochraně novinářů a k volnému přístupu k internetu v Súdánu a odsoudil teroristické činy a sektářské násilí v Iráku.

Poslanci Evropského parlamentu vyjádřili obavy o křesťany v Sýrii, odsoudili útoky, které provádějí ozbrojenci v Malúle a jejím okolí, a vyzvali k ochraně klášterů v dané oblasti a k poskytnutí okamžité podpory a humanitární pomoci řeholnicím a sirotkům uvězněným v klášteře sv. Tekly. Odsoudili rovněž útoky na kostel Všech svatých v pákistánském Pésavaru a vyjádřili hluboké znepokojení nad celkovou situací náboženských menšin v Pákistánu a zejména křesťanských církví.

Poslanci vyzývají pákistánské úřady, aby důsledně přehodnotily zákony o rouhání a jejich současnou aplikaci, protože mohou být zneužity proti lidem všech vyznání v Pákistánu. Důvodem velkého znepokojení poslanců Evropského parlamentu je též osud iránského pastora Saeeda Abediniho. Poslanci tudíž vyzývají vládu, aby jej neprodleně zprostila obvinění a propustila.

Dále poslanci vyzvali k obnovení lidských práv a základních svobod po nedávných protestech a demonstracích v Súdánu a naléhají na súdánskou vládu, aby zaručila svobodu projevu a chránila novináře.

Poslanci také důrazně odsoudili nedávné teroristické činy a sektářské násilí v Iráku a vyzvali příslušné orgány, aby usnadnily úplné a rychlé nezávislé mezinárodní vyšetřování. Všichni představitelé a aktéři ve společnosti by měli společně pracovat na ukončení krveprolití a zajištění bezpečnosti pro všechny irácké občany. Poslanci také vyjádřili znepokojení nad přeléváním násilí ze syrského konfliktu do Iráku.

EU Parlament

Kongregace pro nauku víry potvrdila církevní zákaz přijímání pro rozvedené, kteří uzavřeli nový sňatek

Prefekt Kongregace pro nauku víry arcibiskup Gerhard Ludwig Müller potvrdil učení Církve, že katolíci, kteří se rozvedli a uzavřeli nový sňatek, nemohou přijímat eucharistii. Po oznámení, že se v roce 2014 bude konat mimořádné zasedání biskupské synody věnované diskusi o pastoraci rodin, se rozšířily spekulace, že by synoda mohla provést změny v církevních předpisech odpírajících přijímání katolíkům, kteří jsou rozvedeni a uzavřeli nový sňatek. Ale v prohlášení zveřejněném 22. října arcibiskup Müller uvedl, že církevní učení není předmětem změn.

Rostoucí počet takovýchto osob v zemích starobylé křesťanské tradice činí pastorační péči o katolíky, kteří jsou rozvedeni a uzavřeli nový sňatek, záležitostí naléhavě pastorační priority. Péče o ně však nesmí být redukována na otázku přijímání eucharistie. Církev jasně a soustavně učí, že pouto křesťanského manželství je nerozlučné. Je to skutečnost, která pochází od Boha, a proto s ní člověk nemůže volně nakládat.

Arcibiskup Müller výslovně odmítl myšlenku, že by se rozvedení katolíci, kteří uzavřeli nový sňatek, měli sami rozhodovat, zda budou přijímat eucharistii. Tento argument, založený na problematickém pojmu „svědomí“, byl zamítnut v dokumentu Kongregace pro nauku víry z roku 1994.

Arcibiskup Müller důsledně zdůrazňuje křesťanské pojetí manželství jako svátosti. Je-li manželství zesvětšeno nebo považováno za čistě přirozenou skutečnost, zůstává skryt jeho svátostný charakter. V dnešní době ovšem vzrůstá počet lidí, kteří nemají touhu po manželství, jež by bylo v souladu s katolickou naukou. Proto je dnes pravděpodobně uzavíráno více neplatných manželství, než tomu bylo dříve.

Catholic Culture

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

Tak volby máme šťastně za sebou. Proběhly v pokoji. Sněmovna je pestřejší. Vrátili se lidovci a přibyla dvě nová politická hnutí s nadějnými názvy. Ani počáteční rozkol u socialistů není fatální událostí. Po jeho překonání se jistě začne rýsovat nová vláda. Vše probíhá standardně, jak to má být. Žijeme přece v demokratickém a právním státě.

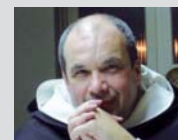
O tom posledním, bych si ale dovolil pochybovat. Námětu k pochybnostem je jistě víc (vliv korupce, manipulativnost médií...). Ten hlavní a zásadní důvod, proč se domnívám, že je naše demokracie nemocná a právnost českého státu selhávající, spočívá v tom, že naši Ústavou není zajištěno základní právo na život a že toto první z lidských práv je u nás denně masivně pošlapáváno.

Právníci, zákonodárci a soudci teď asi vyltnou: Jak to, že není zajištěno? Což nemluví čl. 6 Listiny základních práv a svobod jasně? Každý má právo na život a nikdo nesmí být zbaven života. Dokonce ani trest smrti se nepřipouští. – Ano, tak zní litera. Ale skutečnost je bohužel jiná.

Vše se odvíjí od toho, kdo je vlastně ten „každý“? Přece „každý člověk“, řekneme. To je logické a právní učenci by doplnili, že úplnostní zájmeno se v ústavních dokumentech užívá, aby opravdu žádný člověk (z důvodu pohlaví, rasy... národnosti, majetku nebo jiného postavení) nemohl být svých základních práv zbaven. Ale, ejhle, naše právní realita je jiná. U nás někdo rozhodl, že „ti každý“ jsou jen lidé po narození, a nikoli též lidé před narozením. Žel, takové rozhodnutí bylo svévolné, účelové a je v poslední neospravedlnitelné. Sami legislativci říkají, že nemají kompetenci určit, kdy život člověka začíná. Přesto si dovolují stanovit, dokdy může být člověk umělym potratem beztestně zavražděn.

A tak se nacházíme v demokracii, která je vlastně krutou totalitou mocných vůči nejmenším z nás. Vzletná slova Listiny: *Lidský život je hoden ochrany již před narozením*, jsou pak jen pokryteckou fasádou krvavé skutečnosti.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

OČISTEC A ODPUSTKY

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Ludovico Carracci: Očistec (1610). Foto: Wikimedia Commons

Očistec není nějaký druh nadpozemského koncentračního tábora (jako u Tertulliána), v němž si člověk musí odpykávat tresty, jež mu byly uloženy víceméně pozitivistickým způsobem. Je to spíše nezbytný niterný proces proměny člověka,

kteřý je schopen spojení s Kristem, spojení s Bohem, a tedy sjednocení s celým společenstvím svatých. Kdo se na člověka dívá jen trochu realisticky, ten pochopí nutnost takového procesu, v němž snad není milost nahrazena skutky, nýbrž teprve přichází ke svému plnému vítězství jako milost. Ústřední Ano víry zachraňuje – toto základní rozhodnutí je ovšem u většiny z nás zastíněno množstvím sena, dříví a slámy; jen namáhavě se vymaňuje z mřížoví sobectví, které člověk nedokázal odstranit. Dostává se mu milosrdenství, ale musí se změnit. Toto proměnění je setkání s Pánem, oheň, který ho opaluje do oné podoby zbavené nečistot, která se může stát nádobou věčné radosti [...].

Zástupná láska je ústřední křesťanskou daností a učení o očistci vypovídá, že pro tuto lásku neexistuje hranice smrti. Možnosti pomáhat a dávat pro křesťana nevyhasínají smrtí, nýbrž zahrnují celé společenství svatých na této i na druhé straně prahu smrti.

V duchovní oblasti patří všechno všem. Neexistuje tam nějaké soukro-

mé vlastnictví. Dobro druhého se stává mým a moje se stává jeho. Všechno pochází od Krista, avšak protože mu patříme, stává se naše také jeho a dostává spasitelnou moc. To je míněno slovem poklad Církve, spravedlivé skutky svatých. Vyprošovat odpustky znamená vstoupit do tohoto duchovního společenství dober a dát se mu k dispozici [...] Nikdo nežije duchovně jen pro sebe. A starost o spásu vlastní duše bude jen tehdy osvobozena od strachu a sobectví, stane-li se starostí o spásu druhého. Tak je odpustek závazkem stavět spásu druhého nad svou a právě tak se nacházet. Neptat se již: Budu zachráněn? nýbrž: Co chce Bůh ode mne, aby byli zachráněni druzí? Odpustek odkazuje na společenství svatých, na tajemství zastoupení, na modlitbu jako cestu ke spojení s Kristem a s jeho smýšlením. Zve nás, abychom se podíleli na tkani bílého šatu nového lidstva, který je právě ve své prostotě opravdovou krásou.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

O SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

Katecheze Svatého otce Františka na generální audienci

Církev je ve své nejhlubší pravdě společenství s Bohem, důvěrnost s Bohem, společenství lásky s Kristem a s Otcem v Duchu Svatém, které pokračuje bratrským společenstvím.

Dobrý den, drazí bratři a sestry!
Dnes bych chtěl mluvit o jedné krásné skutečnosti naší víry, kterou je „společenství svatých“. *Katechismus katolické církve* nám připomíná, že tento výraz označuje dvě skutečnosti: společenství se svatými věcmi a společenství mezi svatými osobami (KKC 948). Pozastavím se u toho druhého významu. Jde o jednu z nejuťš-

nejších pravd naší víry, poněvadž nám připomíná, že nejsme osamoceni, ale že existuje společenství života všech, kdo patří ke Kristu. Společenství se rodí z víry, neboť výraz „svatí“ se vztahuje na ty, kteří věří v Pána Ježíše a jsou k němu přivtěleni v Církvi skrze křest. Proto se první křesťané označovali jako „svatí“ (srov. Sk 9,13.32.41; Řím 8,27; 1 Kor 6,1).

Církev je společenství s Bohem
Janovo evangelium dosvědčuje, že Ježíš před svým umučením prosil Otce za společenství mezi učedníky těmito slovy: „Ať jsou všichni jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal“ (Jan 17,21). Církev je ve své nejhlubší pravdě společenství s Bohem, důvěrnost

Duccio di Buoninsegna: Maestà (1308–1311). Foto: Wikimedia Commons

s Bohem, společenství lásky s Kristem a s Otcem v Duchu Svatém, které pokračuje bratrským společenstvím. Tento vztah mezi Ježíšem a Otcem je „matricí“ svazku mezi námi křesťany. Pokud jsme vnitřně vsazeni do této „matrice“, v této tavící peci lásky, pak se můžeme stát opravdu jediným srdcem a jedinou duší, protože Boží láska spálí naše sobectví, naše předsudky, naše vnitřní i vnější rozdělení. Boží láska spálí i naše hříchy.

Naše víra potřebuje podporu druhých

Uskuteční-li se toto zakořenění ve zdroji Lásky, kterým je Bůh, projevuje se také vzájemným hnutím od bratří k Bohu; zkušenost bratrského společenství mne vede ke společenství s Bohem. Být sjednoceni mezi sebou nás vede ke sjednocení s Bohem, vede nás ke spojení s Bohem, který je naším Otcem. To je druhý aspekt společenství svatých, který bych rád zdůraznil: naše víra potřebuje podporu druhých, zvláště v obtížných momentech. Jsme-li sjednoceni, víra je silnější. Je krásné se vzájemně podporovat v tomto podivuhodném dobrodružství víry! Říkám to proto, že tendence uzavřít se do soukromí ovlivnila také náboženskou oblast, takže se často jenom stěžá žádá o duchovní pomoc u těch, kteří s námi sdílejí křesťanskou zkušenost. Kdo z nás všech nezakusil nejistoty, rozpaky, ba dokonce pochyby na cestě víry? Všichni jsme to zakusili, já

také. Je to součást cesty víry, součást našeho života. Tím vším nemáme být zaskočeni, protože všichni jsme lidmi, kteří jsou poznamenáni křehkostí a omezeními. Všichni jsme křehcí, všichni jsme omezení. Nicméně, v těchto obtížných momentech je nezbytné důvěřovat v Boží pomoc skrze synovskou modlitbu a současně je důležité nalézat odvahu a poko-

Společenství svatých je jednou z nejuťešnějších pravd naší víry, neboť nám připomíná, že nejsme osamoceni, ale že existuje společenství života všech, kdo patří ke Kristu.

ru otevřít se druhým, požádat o pomoc, o pomocnou ruku. Kolikrát jen jsme tak učinili a podařilo se nám tak vymanit se z problému a znovu nalézt Boha! V tomto společenství (společenství – *communio* znamená společně sjednocení) jsme velkou rodinou, kde si všichni členové pomáhají a podporují se mezi sebou.

Společenství svatých trvá navěky

A pojďme k dalšímu aspektu: společenství svatých přesahuje pozemský život, překračuje smrt a trvá navěky.

Toto sjednocení mezi námi je transcendentní a pokračuje v dalším životě. Je to duchovní sjednocení, které se rodí ze křtu a není přerušeno smrtí, nýbrž díky vzkříšenému Kristu dochází své plnosti v životě věčném. Existuje hluboký a nerozlučný svazek mezi těmi, kdo ještě putují na tomto světě – mezi námi – a těmi, kdo překročili práh smrti a vstoupili do věčnosti. Všichni pokřtění tady na zemi, duše v očistci a všichni blažení, kteří jsou již v ráji, tvoří jedinou obrovskou rodinu. Toto společenství mezi zemí a nebem se uskutečňuje zvláště v přímluvné modlitbě.

Jdeme s důvěrou a radostí vzhůru do nebe

Draží přátelé, tuto krásu máme! Je to realita nás všech a činí z nás bratry, provází nás cestou života a umožňuje nám, abychom jednoho dne došli vzhůru do nebe. S důvěrou a radostí se ubírejme touto cestou. Křesťan má být radostný, má mít radost z toho, že má tolik pokřtěných bratří, kteří jdou s ním, je podporován bratřími a sestrami, kteří jdou toutéž cestou, aby přišli do nebe, a také těmi bratry a sestrami, kteří jsou v nebi a přimlouvají se za nás u Ježíše. Jdeme tedy touto cestou s radostí!

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)

ZAOSTŘENO NA RODINU

„Rodiny celého světa, přijďte ke mně a já vás občerstvím“

Foto: <http://www.teleradiopadrepio.it>

Vatikan zažil jednu z nejvydařenějších akcí Roku Víry, Dny rodin. Není to poprvé, co se ukazuje, že pastorační práce rodin je jednou z nejosvědčenějších metod probouzejících Církev. Statisíkové hemžení omladiny setřásl zmatky živěné mediálními debatami posledních dní, v nichž se problém dnešních rodin redukoval výlučně na otázku přijímání rozvedených. Papež František opakovaně připomíná, jak mnoho je zapotřebí milosrdenství. A když cestou z Ria de Janeiro reagoval na dotaz novinářů o komuniu pro ty, kdo uzavřeli nové sňatky, právě úvahou o milosrdenství a navíc dodal, že pravoslavní dávají v těchto případech novou šanci, mnozí usoudili, že změna dosavadní praxe je na dohled. Spekulace ještě posílily zprávy o „podvojně“ synodě na téma rodiny. Jak papež ohlásil, příští rok mají biskupové na mimořádné synodě představit svá stanoviska a o dva roky později bude svolána řádná synoda, na níž se bude rozhodovat. Církev jistě může zpytovat svědomí nad svou angažovaností ve prospěch rodiny, nad zavíranými či dechristianizovanými školami, které měly původně pomáhat rodinám v katolické výchově dětí. Pokud ale svolává dvě synody za sebou, musí jít o kon-

Předkládáme všem lidem – v úctě, avšak s odvahou – krásu manželství a rodiny, kterou ozařuje evangelium.

troverznější a obtížnější záležitosti. Potvrdil to konec konců rovněž arcibiskup Bruno Forte, kterého František jmenoval zvláštním sekretářem synody. K synodě odkázal také vatikánský mluvčí P. Federico Lombardi, když komentoval jako „nezodpovědné“ gesto freiburské arcidiecéze, kde za údajné neobeznámosti místního ordináře a zároveň předsedy Německé biskupské konference, arcibiskupa Zollitsche, místní pastorační středisko vydalo směrnice povolující znovuzesdaným přistupovat ke svátosti eucharistie.

22. října však přišel nečekaný obrat. Arcibiskup Gerhard Müller, prefekt Kongregace pro nauku víry, publikoval papežem schválený text, v němž obšírně ukazuje, proč Církev hlásá nerozlučitelnost manželství a proč nikdy nemůže slevit z tohoto učení, a tedy ani povolit rozvedeným žijícím v nesvátostranném manželství přistupování k eucharistii. Přestože jde o prastaré učení opřené

o Ježíšova slova, vyvolala jasná mluva Vatikánu údiv, ba šok v médiích a znovu rozjitřila starou ránu v zainteresovaných, tedy v nesvátostranných rodinách. Milosrdenství, o němž mluví František, neznamená rozvolnění církevní disciplíny, založené na evangeliu. Má se vyjadřovat v péči o rozbité rodiny a jejich integraci do života Církvě.

Rozvířené emoce v otázce svátosti eucharistie pro rozvedené odstavily na vedlejší kolej problémy „normálních“ rodin. „Vy na Západě si vždycky dokážete všechno přivlastnit – řekl v rozhovoru pro Vatikánské rádio kardinál Onaiyekan z Nigérie. – V mé zemi a téměř na celém světě mají rodiny jiné, daleko vážnější problémy, než je přijímání rozvedených.“

Každodenní starosti rodiny dobře dokumentovala svědectví vyslovaná v rámci Vatikánských dnů rodin: snoubenci, rozhodující se založit rodinu navzdory chabé perspektivě budoucnosti, prarodiče, kteří vychovali vlastní děti a nyní se starají o vnoučata. Nechyběla heroická svědectví rodin evangelizujících v Turecku a v Marseilles, otráasající slova syrské rodiny, jež uprostřed válečných hrůz přišla o dům i vlast...

Navzdory dramatickým výpovědím bylo setkání nadějeplné. Podobně i papežova odpověď, parafrázující Ježíšova slova: „Rodiny celého světa, přijďte ke mně a já vás občerstvím, aby vaše radost byla úplná.“ František přirovnal manžele k Abrahámovi, neboť vykračují do neznáma, bok po boku k dobrému i zlému. Mohou se však opřít o mocné Boží rámě. Proto papež vybídl k odhalování síly svátostného manželství, které není pro rodinu dekorací, nýbrž zdrojem milosti a síly každý den.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk, redaktor a publicista

NÁŠ CÍL JE V NEBI

Blahoslavený Karel Spinola

Svůj život zasvětil hlásání Ježíšova jména pohanům a pro toto jméno byl také odsouzen k smrti. Karel Spinola, jezuitský misionář, mučedník a patron duší v očistci.

Cesta křesťana životem má vždy cíl v Bohu. K tomuto cíli dojdeme, pokud se i během cesty necháme Bohem vést, když mu podřídíme i své časné cíle. Pro mnohé z nás to znamená, že Boha pustíme do obyčejné každodennosti. Můžeme ale také být povoláni k tomu, aby se náš život stal výrazným znamením skutečnosti, že definitivní Cíl je v nebi. Naše všední cíle se rozplynou a my strávíme život na cestě. Tak, jak se to stalo Karlu Spinolovi.

Slibná kariéra

Karel se narodil v roce 1564, nejspíš v Praze. Může nás potěšit, že jeho matka pocházela z prostředí české šlechty. Jeho otec, původem Ital, náležel k císařskému dvoru. Brzy se rodina stěhovala do Madridu, kde se otec stal učitelem budoucího císaře Rudolfa. I Karel měl před sebou slibnou kariéru. Buď v otcových stopách, nebo ho spíš čekala duchovní dráha. Ostatně brzy se jeho výchovy ujal strýc, biskup v italské Nole a záhy také kardinál. Jeho synovec měl nejlepší předpoklady vykročit stejným směrem. Jenže se rozhodl jinak, přesvědčený, že Bůh ho zve na jinou cestu. A to doslova. Mladý šlechtic se netajil úmyslem vydat se na misie do „Indie“. Proto se chtěl připojit k ještě mladému, ale bouřlivě se rozvíjícímu společenství jezuitů. Vstup do řádu přijala rodina s velkou nevolí. Ale dokud je Karel na blízku, na jeho kariéře se dá pracovat, i když je řeholníkem. Proto se rodina nakonec s Karlovým vstupem do řádu smířila.

Rozhodnutí pro misie

Daleko větší bouři vyvolala jeho žádost o vyslání na misie do Japonska. Příbuzní nasadily všechny síly, včetně kardinálských, aby k cestě nedošlo. Zachoval se Karlův dopis strýci, ve kterém vyja-

Blahoslavený Karel Spinola
Foto: <http://www.britishmuseum.org>

**Naplň mé srdce duchovní
útěchou, abych tě neustále
nacházel ve všech věcech,
vždy a všude, a abych byl
s tebou konečně spojen
v mučednictví.**

druje naději, „že kardinál svaté Matky církve neuplatní vliv své vysoké hodnosti, aby připravila jeho synovce o tak veliké štěstí“. Strýc se nakonec proti synovcovu odjezdu nepostavil. Odpor rodiny se podařilo zlomit. Teď už vše půjde jako po másle.

Překážky na cestě

Dvaatřicetiletý kněz nastupuje v Janově na loď. Ale odpor k cestě do Indie přebírá po rodině moře. Krátce po vyplutí loď najela na skálu a Karel musel prozatím

zůstat doma. Ne na dlouho, druhý pokus vede přes Španělsko do Portugalska a pak kolem Afriky směrem do Indie. Tedy vedl by, kdyby se loď u afrických břehů nedostala do bouře a s poškozeným kormidlem nebyla hnána na západ, aby se zachránila v Brazílii. Cesta do Japonska se opět odkládá. Teprve po několika měsících pokračovali v cestě, ale situace se opakovala. Další bouře dopravila poškozenou loď na Portoriko. Když se jim konečně podařilo loď opravit a vyplout, byli na cestě z Lisabonu už víc než rok a do Asie bylo stále daleko. Bouřím už byl naštěstí konec. Do cesty se jim pro změnu postavila anglická válečná loď. A protože bylo Španělsko i Portugalsko s Anglií ve válce, skončila posádka včetně misionářů v zajetí. Nutno říct, že Angličané se k jezuitům zachovali dobře. Propustili je, a vrátili jim dokonce i jejich věci. Jenže to všechno bylo v Yarmouthu v dnešní Kanadě. Trvalo další měsíce, než se Karlovi a jeho druhům podařilo vrátit na původní cestu, přesněji na její začátek do Lisabonu. Odtud skoro po třech letech vypluli znovu.

Tentokrát došlo na cestě k jedinému zdržení, putování do Číny musel Karel přerušit kvůli nemoci v Indii. Pak už následovala cesta do čínského Macaa, kde se učil japonsky. Do samotného Japonska dorazil po víc než šesti let od chvíle, kdy odrazil od italských břehů.

Na misiích

Následovalo dvanáct let misijní práce. Pomalu se ale blížil okamžik, kdy měl Karel poznat, že skutečný cíl jeho cesty je dál než v Nagasaki. V zemi byl vydán edikt, který stavěl křesťanství mimo zákon a nařizoval všem misionářům, aby odpluli. Řada z nich, nejen jezuitů, ale i dominikánů a františkánů, ale neupo-

slechla. Mezi nimi byl i Karel Spinola. V činnosti tajně pokračoval další čtyři roky, do okamžiku, kdy byl zatčen a uvězněn.

Ve vězení

Velká skupina křesťanů, včetně řeholníků tří řádů, se tísnila v malém a nehostinném vězení. Pobyt se jim ale stával spíš požehnáním. Spinola v jednom z dopisů napsal: „Co se týká mne, mohu říci, že dnes začínám býti žákem Našeho Pána; a v nejbolestnějších zkouškách a nejkrutějších nesnázích, které jsem přestál v tomto vězení, když už se mi zdálo, že podlehnu už pouhému hladu, vždycky jsem pocítoval útěchu tak živou, že jsem to považoval

za svrchovaně štědrou odměnu za všechny námahy ve službě Boží.“

Obyvatelé vězení vytvořili zvláštní komunitu, s pevným denním řádem, časem pro studium, společnými modlitbami i slavením eucharistie. Mnozí z japonských vězňů požádali o přijetí do řehole. Postupně tak přibyli tři františkáni, stejný počet dominikánů a sedm jezuitů.

„A tak nás Pán tříbí, abychom byli hodni koruny, která je připravena, a třeba je hlad už citelný a síly ochabují, dopřává nám Božská Velebnost zdraví a takového veselí, že se zdá, že jsme v tomto vězení opravdu pro víru...“

9. září 1622, po čtyřech letech věznění, došel jezuitský misionář Karel Spinola

po klikaté a obtížné cestě spolu s dalšími jedenapadesáti křesťany k cíli své cesty. V Nagasaki, do kterého cestoval s takovými obtížemi, odevzdal svůj život Bohu uprostřed plamenů. Stal se velikým znamením toho, že každý náš krok můžeme a máme dělat s ohledem na jediný cíl, kterým je Boží náruč.

Martin Rosenbaum
(Mezilitulky redakce)

Martin Rosenbaum,
člen Laických sdružení
sv. Dominika, pracuje
jako konzultant a lektor
v oblasti IT

SPOLEČNOST NENÍ OTROKYNÍ STÁTU

Musíme začít nově diskutovat v rámci protikladu společnost a stát

Na říjnovém Plenárním zasedání předsedů evropských biskupských konferencí pronesl kardinál Dominik Duka OP přednášku o vztahu Církve a státu.

Problém vztahu Církve a státu se zrodil spolu s fenoménem křesťanství. Křesťanství není státní náboženství, a tak můžeme říci, že zmíněný problém je zde od okamžiku početí Ježíše Krista, pravého Boha a pravého člověka. Není to však problém sociologický či politologický, ale teologický problém par excellence. Nejedná se zde také o žádnou narativní teologii, ani metaforu, ale o metafyzickou skutečnost. Otázka Bůh a stát, či Církev a stát je důsledkem náboženství inkarnace. Od počátku de facto neexistuje žádná státní církev, a přitom žijeme ve státech na celém světě. Byli jsme vždy v průběhu staletí jakousi církví disidentů, ale nikdy církví anarchistů. Církev byla vždy otevřena a měla širokou schopnost přijímat vše, co bylo dobré a pravdivé. Spolupracovat vždy tam, kdy se jednalo o pomoc druhému. Skutečně je tomu tak. V římské státní církvi máme již na počátku svatého biskupa Ambrože a jeho spor s císařem. V tomto momentě se

vlastně rodí i budoucí spor o tzv. investituru. Můžeme si také položit otázku, jak s touto antitezí naložila reformace. Bůh a Církev se ocitli na cestě zbožštění státu v době absolutismu, státního liberalismu v devatenáctém století. Absolutního

Společnost byla zestátněna a lidé mají reálný pocit bezmocnosti. Není již hlášána žádná autonomie, solidarita, ani subsidiarita.

apogea dosahuje božský stát v totalitních systémech dvacátého století. Obdobně chápou tuto antitezi Bůh a stát v době současné postmoderní společnosti. Ocitáme se opět na křižovatce zbožštěného státu, který sám je slabý, ale nutí ho k tomu současný parlamentarismus a justokracie, neboť jsou přesvědčeni, že mají abso-

lutní moc a smějí a mohou vše měnit bez ohledu na racionalitu, vědecké poznání, často i mravnost. V extrémní poloze můžeme říci, že náboženství a věda utrpěly „totální porážku“.

Přesto jsem však přesvědčen, že my jako Církev nemůžeme jít jen cestou ve směru polarizace a boje. Musíme se vrátit zpět k Druhému vatikánskému koncilu, zpět k autonomii mezi posvátností a světskostí ve smyslu myšlení Jacquesa Maritaina. Můžeme připustit, že pojmy stát a společnost se ocitly v prostředí mentálního vítězství marxistické ideologie, neboť současná situace zmíněných jevů potvrzuje Marxovo dogma, že můžeme všechno změnit. Domnívám se, že musíme začít nově diskutovat v rámci protikladu společnost a stát. Jestliže budeme opět reflektovat úvodní slova konstituce Druhého vatikánského koncilu *Gaudium et spes* (Radost a naděje), jasně zřídíme, že stát je pouze služebníkem společnosti, a nikoli naopak. Společnost není

otrokyní státu, zde se také nachází jádro problému politické, ekonomické a mravní krize. Společnost byla zestátněna a je zcela pochopitelné, že velká většina lidí má reálný pocit bezmocnosti. Není již hlášána žádná autonomie, žádná solidarita, žádná subsidiarita.

V této situaci se nám otevírá prostor k cestě pro novou evangelizaci. To však nejsou pouze nové metody, nové sdělovací prostředky atd., ale nová řeč. To však je velmi těžké. V jednadvacátém století se jazyk (řeč) ocitl v nouzi a bídě, můžeme to pozorovat na televizních obrazovkách, v kinech, v rozhlasových přijímačích, v novinách a časopisech a konec konců i na displeji mobilního telefonu. Přičemž velká většina našich obyvatel Evropy žije v situaci filosofického a teologického analfabetismu či polovzdělanosti.

Týká se to ale i praktikujících křesťanů. Pozorujeme, jaká je úroveň náboženského vzdělání u dětí a studentů, přesto, že navštěvovali výuku náboženství ve školách či církevních objektech. Hovoříme o globalizaci, o informačních dálnicích, o tom, že svět se díky informačním sítím stal jednou malou vesnicí. Můžeme však pozorovat, že naše globální společnost se také více a více atomizuje. Také řeč je zasažena tímto procesem, tříští se právě díky specializaci jednotlivých oborů a vytvářením malých mentálně uzavřených společenství do jednotlivých obtížně komunikujících skupin. Přesto však máme obrovský příklad v Ježíšových podobnostech. Dokáže v těchto podobnostech jako završitel prorocké linie hovořit jazykem rybářů, vinařů, rolníků, pastýřů, obchodníků...

Mohli bychom říci, že jeho řeč postrádá filosoficko-teologický rozměr. Opak je pravdou. Metodou Ježíšových podobností je aplikace hlubinného poznání, které vyrůstá nejenom z jeho znalostí muže vzdělaného rabínskou moudrostí, ale z osobního zjevení Božího Syna. To však potvrzuje, že i mluvčí nové evangelizace musí mít dobré filosofické a teologické vzdělání, které mu dovolí aplikovat nabyté poznatky, a v sekulární řeči musí být dobrým popularizátorem, tak je tomu u všech vědeckých oborů. V našem případě však musíme konstatovat velké nebo dovolíte-li enormní nedostatky ve vzdělávání nové generace. Přesto však s pomocí Boží a přiměřené odvahy zůstávám optimistou.

kardinál Dominik Duka OP
<http://www.dominikduka.cz>

VÍTĚZSTVÍ NEČITELNÝCH

Chceme-li v politice hledat spasitele, dostaneme nanejvýš pár koblih

Také před těmito volbami zaznívaly hlasy, že to budou volby zvláště důležité, ba přelomové. Nestalo se. Zvítězili sice sociální demokraté, tedy strana tradiční a zavedená, ale výsledkem tak slabým, že vyvolal vnitrostranickou rvačku, jež vyvěřela až do ulic. Vítěz se stal už totálně nedůvěryhodným. Hrozí nám další volby.

Největší úspěch zaznamenala strana jasně protisystémová, tedy Babiš, o jehož koncepci nevíme prakticky nic, ale naše voliče nadchl natolik, že jakýsi prodejce automobilů z Mnichovic u Prahy dostal osm a půl tisíce preferenčních hlasů jen proto, že se jmenuje stejně jako on. Poučení z Věcí veřejných tedy veškeré žádné. Touha po něčem novém dosud nevyprchala. Problém ovšem je, že má-li přijít něco skutečně nového, logicky to nebude demokracie.

Nadávání na všechny a na všechno
Přidal se tu ale ještě protivnější moment, totiž efekt nadávání na všechny a na všechno. (Připomínalo to Nohavico-

vu píseň o peticích: „Já žádám naházet je všechny do Vltavy...“) Naši intelektuálové tak dlouho nadávali na současné poměry, až si někteří kandidáti uvědomili, že bude výhodné se k nim přidat. A tak začaly českou politickou atmosférou poletovat výrazy jako „bordel“, „sajrajt“ – dále už raději nebudu citovat; jsem konec konců žena.

Někteří naletěli a volili protisystémové strany (Babiš, Okamura), jiní volit vůbec nešli. Téměř polovina lidí. I tak možno.

Lidé očekávají od politiky příliš mnoho

Trvám na tom, že naši voliči nejsou hloupější než voliči zahraniční, konkrétně Američané. Před lety jsem viděla na živo budoucího prezidenta Clintona, jak na každou otázku přesvědčivým tónem odpovídá „věřte mi, mám plán“ (plán s neurčitým členem!). V televizi jsem pak viděla Obamu, který jako kolovrátek omílal: „Ano, dokážeme to!“ Clinton zatínal pěst, Obama zvedal prst – a lidé jásali. Většině se to líbilo.

Profesor Bělohradský upozornil poměrně výstižně, že u nás lidé očekávají od politiky příliš mnoho, protože jim vyplnila mezeru po náboženství. Je to sice pravda, ale důvod je velmi konkrétní: V prvním a druhém volebním období po převratu se v parlamentu rozhodovaly věci veliké a zásadní. Tehdy naše budoucnost skutečně závisela na zákonodárcích. Šlo o to, řekne-li se jasně, že komunistický režim byl zločinný; že znárodnění byla loupež a alespoň něco se bude lidem vracet; ba dokonce – pamatujete si to ještě? – bylo schváleno, že lidský život je hoden ochrany už před narozením. Tehdy byl náš život osvobozen od těch nejzásadnějších břemen, mezi něž patřila například jednotná škola, rajonizace ve zdravotnictví, státní rozhodování o vydávání knih atd. atd. Tehdejší zákonodárci skutečně rozhodovali o tom, jak budeme v dalších desetiletích žít, a dělali to dobře. Podařilo se jim sklenout prostor, ve kterém se dá svobodně žít a který můžeme všichni využívat.

Ale každodenní demokracie ve svobodné zemi řeší věci další, a tedy menší a složitější. Patos prvních popřevratových let odezněl a my si musíme připomínat svatého Augustina, podle něhož spása není určena společností, natož státům, ale jednotlivcům. V politice ji nelze hledat, a chceme-li v ní hledat spasitele, dostaneme nanejdávš pár koblih.

Děsivá moc peněz

Přímo po lopatě nám tyto volby ovšem ukázaly, jak děsivá je dnes moc peněz v politickém rozhodování. Babiš vyhrál peníze. Přitom nejdůležitější nejsou ty peníze, které jsou vidět (plakáty, pódiá...), ale ty, které vidět nejsou. *Lidové noviny* přinesly na toto téma dobrý analytický článek, ale daleko plastičtěji ukazuje úlohu peněz ve volbách film „Akce Jelcin“, který několikrát běžel i v naší televizi. Jednalo se o volby roku 1996, které

skutečně přelomové *byly*. Šlo o to, zvítězí-li Boris Jelcin, nebo komunisté, reprezentovaní Genadijem Zjuganovem.

Postsovětská mafie do nich vrhla obrovské množství peněz a najala si špičkové americké volební odborníky. Daleko nejdůležitější a také nejdražší na jejich kampani byly výzkumy. Ne takové ty nemsmyly, kde se nám tvrdí, kdo bude mít kolik procent. Existuje už celá řada technik, jak nepřímou zjistit, co si lidé myslí, a především: *co cítí*. Teprve tehdy, když se identifikují jejich vnitřní přání a především *jejich vnitřní úzkosti*, je možné vytvořit poselství, na které „zaberou“. (V tomto případě se zjistilo, že chudí venkované se nejvíce bojí války.) A tak Američané dosáhnou přesně toho procentního výsledku, jaký slíbili: v taxíku na letišti se nasadí sovětské ušanky a smějí se: „Vyděsili jsme je k smrti.“ Za zpěvu Internacionály pak ujíždějí k letišti.

Je proti tomu zbraň? Domnívám se, že ano. Britský systém (většinový – jinak to prostě nepůjde) velmi přísně omezuje částky, které smí kandidát do voleb vložit. (Praktická ukázka je v detektivce „Pachuť smrti“ od P. D. Jamesové). Kdo přetáhne, vypadne. A tak kandidáti, z nichž řada patří ke společenské elitě, způsobně stojí na bedýnce od margarínu, postavené na chodníku, a věčně debatují s občany. Nepochybuji, že i v tomto systému se dá podvádět, ale ne zas tak snadno.

Zásadně nových témat pro dočasnou sněmovnu nebude mnoho. Rýsuje se jedině: majetkové vyrovnání s církvemi. Ale o tom až příště.

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

DÍTĚ NA OKRAJI SPOLEČNOSTI

Bankéři a dítě

V předchozích dílech jsme poukázali na pokřivené vidění sociologů a škodlivé jednání ekonomů ve věci dítěte. V této části se podíváme, jaký vliv na postavení dítěte má činnost bankéřů.

Bankéři vedou informační válku proti dítěti

Bankéři ji vedou tím způsobem, že nás všechny systematicky a dlouhodobě přesvědčují o nezbytnosti spoření na důchod, a to pokud možno povinně. Tím v praxi odčerpávají z ekonomicky aktivních rodin s dětmi, tj. z rodin pracujících a daně platících rodičů, finance tolik potřebné na výchovu dětí. Přitom se jedná o naprosto falešnou argumentaci, jak jsem ukázal v předcházejícím článku „Ekonomové a dítě“. Bankéři proto mají svůj podíl na nízké a stále se snižující porodnosti. Činí tak naprosto bezohledně, protože bez ohledu na výchovu dětí v rodinách. Skrytou činnost bankéřů penzijních fondů vystihla ekonomka Ilo-na Švihlíková, když řekla: „Ten systém je

plně zásluhový, a já jsem ve své analýze uvedla, možná to zní ostře, ale je to naprosto logický vývod: pokud by se přešlo na plně fondový systém, tak nejlepší, nebo logická reakce žen bude vůbec nemít děti; protože v tu chvíli mít děti je poukázka do chudoby.“

Bankéři mají tu drzost nás všechny přesvědčovat, že cílem a vrcholem našeho celoživotního snažení musí být vysoké úspory na stáří, a to bez ohledu na výchovu dětí. Že tak činí systémově a dlouhodobě, doložím na práci tzv. Bezděkových komisí.

Bezděková komise č. 1 (BK1) pracovala v letech 2004–2005 na základě propočítávání možných řešení jen na základě peněz, při absenci parametru, jakým je člověk. Byla to penzijními fondy šikov-

ně prosazená systémová chyba v závazné metodice práce komise. Celou práci Bezděkovy komise č. 1 lze proto charakterizovat jako skrytou propagaci penzijních fondů. Nemohlo tomu být jinak, protože experti penzijních fondů, ať již stávající nebo v blízké budoucnosti fondy angažovaní (např. I. Foltýn, V. Bezděk), měli lvi podíl na práci komise. Výsledky práce komise Vladimír Bezděk charakterizoval negativně, když v pátek 27. května 2005 velmi diplomaticky řekl: „Žádné z předkládaných řešení není optimální.“ Já mohu dodat: nemohlo tomu být jinak, protože hledání optimálního řešení bylo ze strany managementu bank komisi preventivně zabráněno.

Ze závěrečné zprávy BK1 ještě stojí za povšimnutí, cituji: „Kapitola 3.2.13.

Výsledky základní varianty prokázaly, že v dnešním důchodovém systému jsou zabudovány vážné potíže a dlouhodobě by systém beze změn dosahoval deficitu na úrovni 4–5 % HDP.“ K tomu uvádím: V současném důchodovém systému zabudované vážné potíže se týkají demografického deficitu, tj. katastrofálně nízké porodnosti, kterou se bankéři ohání jako informačním klackem nad hlavami občanské veřejnosti. Přitom právě demografický problém bankéři ve svém, již v Bezděkové komisi č. 1 skrytě prosazeném bankovním produktu nazvaném „Penzijní fondy“ neřeší ani náhodou.

Bezděková komise č. 2, přesněji PES (poradní expertní sbor), byl vybrán čistě klientelisticky s jedinou výjimkou. Tou bylo jmenování JUDr. Víta Samky za odborníka. Pan Samek měl potíže i s tím, aby jeho námítky byly alespoň písemně zaznamenány. Předem zadaný výsledek byl jasně stanoven. Cílem bylo doporučení penzijní reformy v podobě receptu z bankovní kuchařky. Nebylo chybou tzv. Bezděkových komisí, že předpokládaná hostina penzijním fondům ve velkém legislativním finále nevyšla tak, jak si bankéři představovali. Že tak činili a činí pro vlastní zisk, je zřejmé na první pohled, ale je za tím ještě mnohem více, jak ukážu v závěru článku.

Poplatky za správu účtů penzijních fondů jsou na první pohled nízké, je třeba si ale uvědomit, že budou vybírány několik desítek let a tím narostou na desítky procent, promítnuto k výši spravovaných financí! Přitom zajištění vkladů v penzijních fondech neexistuje, na rozdíl od původního spoření na důchod se státním příspěvkem, dnes tzv. třetí důchodový pilíř.

Zajištění stáří nemůže být založeno na rizicích finančních trhů

Právě teď a právě zde je potřeba jasně říci: Zajištění stáří nemůže být založeno na rizicích finančních trhů.

Za honosným názvem Velká důchodová reforma se skrývá jen a pouze bankovní produkt. Bankovní produkt, jehož redukováným cílem (nepovinný II. spořicí pilíř) bylo v Česku přihrát do rukou bankéřů každý rok částku 33,3

miliardy korun. Byly to předem vykalulované peníze, se kterými burzovní makléři (brokeři), měli převážně hrát na finančních trzích. Jedná se v první řadě o peníze vytunelované ze sociálního systému, konkrétně České správy sociálního zabezpečení (předběžný odhad Ministerstva financí ČR byl 20 miliard korun). Zbývajících 13,3 miliard korun mělo být vytaženo z kapes občanů. Občanů, kteří si včas neuvědomili, že přihlášením se k Velké důchodové reformě již nebudou občany svobodnými. Proč? Protože jejich svobodná volba byla tvrdě omezena jejich podpisem. Podpisem,

<http://yano.co.uk>

Penzijní fondy jsou bankovní produkt, který umožňuje brokerům hrát na burze s miliardami korun ve vlastní prospěch, na základě cizího rizika.

kterým se celoživotně upsali penzijním fondům. Navíc tito již nesvobodní občané si vůbec neuvědomili další důležitý fakt, že budou čerpat peníze z I. důchodového pilíře a tím přímo okrádat své rodiče. Ano, ti co vstoupili do vládou silově prosazeného II. spořicího důchodového pilíře, okrádají vlastní rodiče-důchodce o 10,7 % z peněz určených na jejich starobní důchod (3 % z 28 %). Okrádají vlastní rodiče-důchodce o peníze pocházející z transferu sociálního pojištění. Okrádají vlastní rodiče o peníze přímo vyplácené Českou správou sociálního zabezpečení důchodcům. Důchodci to již pocítli v podobě snížené valorizace.

Sami spořilkové se kromě ztráty svobody rozhodování stávají do budoucna

ubožáky, protože ztratí i to, co na své konto v II. spořicího důchodovém pilíři ve skutečnosti doslova ukradli z kapes svých rodičů-důchodců. Ztratí i to, co dávají z kapsy vlastní. Proč? Protože druhý spořicí důchodový pilíř, na rozdíl od třetího pilíře, přenáší riziko investování peněz z brokerů penzijních fondů na spořilky. Doufám jako optimista, že po čtyřiceti letech zbude ubožákům na jejich kontě u penzijního fondu alespoň tolik, aby si mohli koupit kapesník a utřít si slzíci oči.

Nepřeháním, rizikem není jen inflace, nestabilita politická, ekonomická recese či krize, o výnosech penzijních fondů těsně nad hranicí inflace či pod touto hranicí ani nemluvě. Rizikem jsou samotné finanční trhy a jejich finanční deriváty. Finanční deriváty, jejichž prostřednictvím se bude hrát o důchodovou budoucnost klientů penzijních fondů. Proto jsem problém uvedl větou: Zajištění stáří nemůže být založeno na rizicích finančních trhů.

Zbraně hromadného finančního ničení

Warren Buffett, jeden z miliardářů, kteří „šli do sebe“ a začínají myslet na důsledky svého konání, prohlásil, že finanční deriváty jsou ve skutečnosti „zbraněmi hromadného finančního ničení“. Protože zatím vybuchly jen z malé části v roce 2008, podívejme se na fakta, která v souvislosti s aktivitami penzijních fondů bankéři tají před našimi občany.

Peníze uspořené v penzijních fondech investují burzovní makléři z velké části na finančních trzích. Následně se tyto peníze digitalizují do podoby finančních derivátů a jsou obchodovány. Stávají se tak horkými penězi, a to doslova, protože ve finančních derivátech banky obchodují denně přes tři biliony dolarů (3 020 000 000 000 \$). Přitom k prosperitě světového obchodu je dostačující denní obrat plateb třicet miliard dolarů (30 000 000 000 \$). To znamená, že banky obchodují stokrát více virtuálních peněz, než je skutečný obrat světového obchodu. Uvedený údaj jistě postačí k vysvětlení, proč jsem použil termín „horké peníze“. Vedle rychlosti obratu takovýchto digitalizovaných peněz je potřeba uvést také druhý ukazatel, a tím je jejich objem.

Když se podíváme na celkový objem „produktů“ zvaných finanční deriváty, je to částka nejméně ve výši 600 bilionů dolarů (podle různých odhadů 600 bilionů až 1 500 bilionů dolarů). Uvedená částka řádově desetkrát převyšuje roční světový hrubý produkt, tedy hodnotu zboží a služeb, které se vyrobily za rok na planetě Zemi. Nebo jinak řečeno, bankéři mohou okamžitě skoupit celou světovou produkci, kterou lidstvo vyprodukuje v příštích deseti letech.

Jak je něco takového možné? Je to tím, že jen 3 % peněz jsou vydána emisními bankami a natištěna v bankovkách. 97 % peněz je virtuálních. Tyto virtuální peníze si dnes mohou elektronicky „tisknout“ ostatní banky a dávat je do oběhu v podobě úvěrů (K. Pohlhammer Lauterbachová 2013)

Aby se finanční trhy udržely, musí do nich investovat reálná ekonomika.

Tzv. penzijní fondy jsou v tomto směru ideální bankovní produkt. Stačí jen přesvědčit vlády. Následně prostřednictvím spřátelených bank tečou každoročně z reálných ekonomik, přesněji státních pokladen, stovky miliard dolarů, euro a dalších měn, mezi nimi i miliardy korun, do virtuálního světa finančních trhů. Bez mohutného přílivu peněz z reálné ekonomiky ekonomická bublina v podobě finančních trhů nemůže existovat. Prostě by praskla, stejně jako mýtus o císařových nových šatech. Stačil by k tomu také pouhý výkřik jedné malé holčičky, jejíž pohled není zamlžen mýty, které dospělí chápou jako nevyvratitelné. Například mýtus o nutnosti spojení na stáří pro všechny.

Penzijní fondy jsou bankovní produkt, který umožňuje brokerům hrát na burze s miliardami korun ve vlastní prospěch, na základě cizího rizika. Rizika drobných spoříků, kterým je ze zákona

znemožněno z letadla s názvem penzijní fondy vystoupit.

Pokud kdokoli z nás chce hrát na burze jako burzovní makléř (broker) a zajistit si takovým způsobem svoji budoucnost, je to jeho svobodná volba. Měl by tak činit na vlastní riziko, a nikoli na účet možného vzniku škod pro ty druhé.

Zajištění na stáří by mělo být svobodnou volbou každého z nás již z toho důvodu, že bychom se měli chovat a také cítit jako svobodní občané v demokratickém státě. Více v článku Sociální reformy a dítě.

Ivo Patta

*Pokračování v dalším čísle
(Mezitimulky redakce)*

*Ivo Patta spolupracuje
s Centrem pro sociální
a ekonomické strategie
Univerzity Karlovy*

STRACH O VÍRU DĚTÍ

Zásady zdravé výchovy

Je mezi námi dost rodičů, kteří se bojí, že jejich dítě v dospívání či později v mládí ztratí víru. Jsem přesvědčen, že víru nikdy neodloží dítě, které vyrůstalo v harmonické rodině, kde Bůh byl samozřejmým středem jejich společenství. Myslím si, že i výchovné chyby nakonec vyrovná a převáží dobrý příklad rodičů, kteří se společně s dětmi modlí a žijí jako dobří křesťané.

Příprava na dosvědčování víry

Přesto i poctiví katoličtí rodiče musejí být ve střehu. Jejich děti jsou velmi často v různých kolektivech s vírou osamoceni. Tlak na ně pramenící z toho, že jsou jiní, že jinak myslí, je velký. Mladí lidé přitom většinou inklinují ke kolektivismu. Rádi se identifikují s nějakou skupinou současníků. Na diskotéky či jiné taneční zábavy chodí ve velké většině v nějaké partě. Rádi něco v partě znamenají. Jak těžko se tohoto postavení dosahuje, když jsou jako katolíci jiní. Přesto je

musíme vést k tomu, že jiní budou a že kvůli tomu zažijí i nemalé ústrky. Je velmi pravděpodobné, že posměch a jiné „nepříjemnosti“ zažije dítě z věřící rodiny v době školního dětství, kdy se může opřít o svou rodinu. Takový zážitek má pro dorůstajícího katolíka velký význam.

Dítě ať je vedeno k tomu, aby nikdy nezapřelo svou víru. Má být připravováno na to, že bude třeba nejednou vydat svědectví víře a obhajovat ji.

Dítě ať je vedeno k tomu, aby nikdy nezapřelo svou víru. Má být připravováno na to, že bude třeba nejednou vydat svědectví víře a obhajovat ji. Znam jednoho mladého muže, který studoval na filozofické fakultě. Nejednou se tam

i v rámci kolokvií dostával do názorových střetů. Jeho spolužáci mu říkali „křesťan“. Ale pak od svých spolužáků také slyšel, že si jeho přesvědčení váží, i když je nepřesvědčil.

Pro svědectví víry jsou dobré všechny kvalitní vědomosti, které získalo dítě v náboženské výchově, doma, v kostele nebo z četby. I na to je třeba myslet, když chceme vybavit své děti na cestu k dospělosti. V tomto směru jsou velmi účinné rozhovory třeba při nedělním obědě, když se rozebírá kázání, hovoří se o nějakém článku či zkušenosti. Nesmírně se tím rozšiřuje obzor vzdělání, neboť k probíranému tématu se přidružují vědomosti a zkušenosti rodičů, prarodičů či sourozenců.

Potřeba společenství

Vraťme se však k tomu, co je ke zdárnému prožití obdobím dospívání a mládí nezbytné: mladý člověk nesmí zůstat sám. Nejdůležitější je samozřejmě trvalé spojení s rodinou, ale jenom to už mladé-

mu člověku nestačí. Potřebuje mít oporu ve svých kamarádech či kamarádkách. Po skončení setkání mládeže jsem se potkal s jedním ze svých bývalých žáků. Zeptal jsem se ho: „Jak bylo ve Žďáře?“ Než mi začal líčit množství bezvadných přednášek, katechezí a setkání, tak mi řekl: „Hned první den jsem tam potkal děcka ze školy. O kus dál jsme uviděli další známé. Byli tam i někteří, kteří byli rok předtím ve Španělsku.“ Pro onoho mladíka bylo na celostátním setkání nejdůležitější to, že tam měl své známé.

Vyslechneme ještě mladého muže, který propadl drogám. Líčí, jaké to bylo, když začínal. „Potřeboval jsem mít kolem sebe kamarády, partu, ale neměl jsem nikoho. Když jsem byl jednou na pivě v hospodě, zastavila se tam skupina, se kterou jsem se bavil. Zaplatili a odcházeli a mně bylo strašně líto, že už je třeba nikdy neuvidím. Jakmile vyšli z hospody, vydal jsem se za nimi a tajně je sledoval. Došel jsem tak s nimi až k jedné chatě kus za naší obcí. Schoval jsem se za keř a pozoroval je, dokud nezatáhli neprodyšně okna. Strašně mě to za nimi táhlo. Dopadlo to tak, že jsem si na ně počkal a postupně se s nimi skamarádil. Zanedlouho mě pak vzali mezi sebe. Byli to narkomani, kteří mě přivedli na svou špatnou cestu. Kdybych tak měl své kamarády, nikdy bych tak nedopadl.“

Farní skupiny

Je velmi dobré, když mají naše děti v dospívání a v mládí partu kluků či děvčat. Do takové skupiny však musí mladý člověk většinou vrstvat několik let. Osvědčují se farní skupiny dětí, ve kterých kluk či holka prožije dětství a v tomto kolektivu tráví i následná období. Nejčastěji jsou to ministranti a schola. Jsou to skupiny, které jsou v dětském věku antagonistické, což je dobře. Kluci mají své potřeby a vyrůstají jako kluci. Holky mají svůj holčičí život, který uplatňují ve škole. V pozdějším věku se obě skupiny zprvu nenápadně, později nápadně spojují a hledají společné akce. Jak je dobře, když zde má vzdálený či blízký dohled kněz, který udržuje chod společenství v patřičných mezích. Mladým lidem stačí společné scházení ve „spolču“ na faře, horečně se přitom připravují třeba na hraní něja-

kého divadla, těší se na společné poutě, výlety. Kněz je přitom vede k modlitbě a ke vzdělávání, k účasti na setkáních mládeže, k animátorské formaci. Nejednou v rámci těchto společenství dochází ke spárování a následné svatbě. Samozřejmě i tato spolča mají svá úskalí, nejednou se drobí v menší skupiny. Může to být i k dobrému, neboť takto se jedinec ze spolča vyváže a vyjde vnitřně silný do dospělého života. Zde nastíněný způsob farního života má různé alternativy, mohou to být i mimoliturgické skupiny, např. dobrý skaut.

Je možné, že některý čtenář nyní vytáhne své zkušenosti, které nemají jenom pozitivní rozměr. Nicméně si myslím, že vždycky je dobré se o něco snažit. A pokud tyto skupiny budou mít dobré vedení v knězi nebo v šikovném laikovi, přinese to v drtivé většině velké požehnání.

Josef Janšta

Pokračování v čísle 23/2013

Mgr. Josef Janšta, trvalý jáhen ostravsko-opavské diecéze, redaktor, scénarista a spisovatel

 ČESKÁ REPUBLIKA PRO JEŽÍŠE, o. s.

ZVE VĚŘÍCÍ A LIDI DOBRÉ VŮLE NA

POUŤ SMÍŘENÍ

POSVÁTNYMI MÍSTY PRAHY

16. 11. 2013

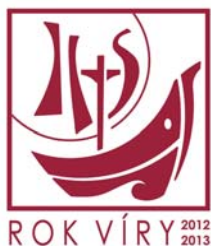

ZA DUCHOVNÍ A MRAVNÍ OBNOVU V ČESKÉ REPUBLICE

program pouti:

- 10.00** KLÁŠTER FRANTIŠKÁNŮ – KOSTEL PANNY MARIE SNĚŽNÉ
UCTĚNÍ ČTRNÁCTI MUČEDNÍKŮ PRAŽSKÝCH
MODLITBA ZA PROHLoubENÍ VÍRY, POŽEHNÁNÍ POUTNÍKŮM
- 11.00** STAROMĚSTSKÉ NÁMĚSTÍ – CHRÁM MATKY BOŽÍ PŘED TÝNEM
UCTĚNÍ OBRAZU MADONY RYNECKÉ A ZASVĚCENÍ PANNĚ MARIÍ
MODLITBA ZA OBNOVU MARIÁNSKÉHO SLOUPU
- 12.00** KARLŮV MOST – KLÁŠTER KŘÍŽOVNÍKŮ – KOSTEL SV. FRANTIŠKA
UCTĚNÍ SV. ANEŽKY ČESKÉ V MÍSTĚ SPOJENÉ S JEJÍM PŮSOBENÍM
UCTĚNÍ SV. JANA NEPOMUCKÉHO, MODLITBA ZA TOLERANCI
- 13.00** MALÁ STRANA – KLÁŠTER PRAŽSKÉHO JEZULÁTKA
UCTĚNÍ MILOSTNÉHO PRAŽSKÉHO JEZULÁTKA,
ZASVĚCENÍ RODIN A NÁRODA DÍTĚTI JEŽÍŠI
- 15.00** PRAŽSKÝ HRAD – SVATOJIŘSKÝ KLÁŠTER – KOSTEL VŠECH SVATÝCH
UCTĚNÍ SV. LUDMILY, MODLITBA ZA VLAST A ČESKÉ PANOVNÍKY
UCTĚNÍ SV. PROKOPA, MODLITBA ZA MÍR
- 16.00** KATEDRÁLA SV. VÍTA, SV. VÁCLAVA A SV. VOJTĚCHA
MŠE SVATÁ ZA DUCHOVNÍ A MRAVNÍ OBNOVU ČESKÉHO NÁRODA
CELEBRUJE MONS. KAREL HERBST, SVĚTÍCÍ BISKUP PRAŽSKÝ

Pouť duchovně doprovází kněz
Více informací na: www.viraanadeje.cz

SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

Věříme ve společenství všech věřících v Krista, těch, kteří putují po této zemi, i zesnulých, kteří procházejí vlastním očistěním, i blažených v nebi. Ti všichni tvoří jedinou Církev. A věříme, že v tomto společenství je nám nápomocná milosrdná láska Boha a jeho svatých, kteří stále ochotně slyší naše modlitby. (KKC 962)

Církev uctívá svaté v nebi jako ty, kteří došli svého cíle a patří na Boží tvář. Nemají na sobě žádné poskvrny a radují se s Bohem v nebi. Svatým je každý, kdo má v duši milost posvěcující – v kom je Bůh přítomen zvláštním způsobem, který zná on sám. Ale neztratitelnou a neztenčitelnou plnost svatosti mají jen ti, kteří jsou v nebi. Ty nazýváme *církví vítěznou* či *oslavenou*, protože zvítězili v boji o svou spásu a došli plnosti milosti – do světla slávy, kde vidí Boha, jak je.

Ne každý dobojoval dokonale svůj boj v okamžiku smrti. Leckomu ještě zbývá „ve velkém souzení si vyprat do běla své roucho v Beránkově krvi“. (srov. Zj 7,14) Proto nazýváme duše v očistci *církví trpící*. Nejen kvůli tomu, že trpí tresty za své již odpuštěné hříchy, ale i kvůli tomu, že nemohou sami ničím umenšit a zkrátit toto očišťování.

A nakonec je tu *církev bojující* či *putující*, kterou jsme my, kteří jsme byli křtem přivtěleni ke Kristu a ještě jsme

nedošli do cíle své cesty. I my jsme svatí, i když ještě ne onou plností svatosti v nebi, ale Boží milostí posvěcující. Proto svatý Pavel nazývá křesťanské obce „svatými“ – „Všem vám v Římě, které Bůh povolal do stavu svatých“ ... „členům Boží církevní obce v Korintě, kteří byli posvěceni... a povoláni do stavu svatých“ ... „Boží církevní obci v Korintě a všem svatým v celé Achaji“ ...

To, co nás spojuje, je ona milost posvěcující darovaná nám svatým křtem. Ona působí, že tvoříme jedno společenství umožňující skutečné vzájemné vztahy napříč všemi etapami našeho života.

Jednota Ducha, jímž je Církev oživována a řízena, působí, že všechno, co Církev vlastní, je společné všem, kdo k ní patří. Všichni jsme milostí posvěcující spojeni jako údy jednoho těla s Kristem, naší hlavou, přestože zatím v různé plnosti tohoto spojení. Všichni čerpáme z duchovních statků tohoto společenství. My, co zatím putujeme po zemi a boju-

jeme o svou spásu, čerpáme především z přímluvy svatých v nebi, které ctíme, a duši v očistci, za které se modlíme. Duše v očistci přijímají pomoc a přímluvu jak od svatých v nebi, tak z Boží prozřetelnosti zvlášť od poutníků na zemi a sami vyprošují pomoc těm, kdo jsou ještě na cestě. A ti, kdo už došli cíle, užívají oně možnosti vidět potřeby ostatních a přimlouvat se za ně.

A přímluva za ostatní, a zvláště za ty, co vírou patří do stejné rodiny (srov. Gal 6,10), je jednou z našich povinností, která vyplývá z onoho společenství svatých, díky němuž smíme také těžit ze zásluh a přímluv těch, kdo s námi vírou a Boží milostí patří do jedné rodiny.

fr. Cyprián Suchánek OP

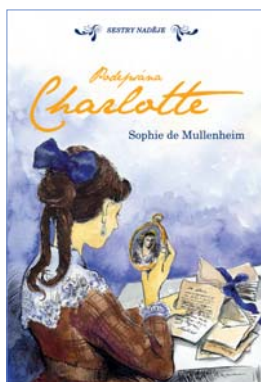
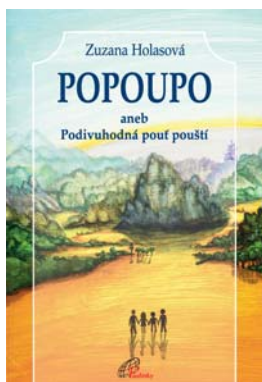
P. Mgr. Cyprián Suchánek OP, rektor kostela sv. Bartoloměje v Praze

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, I 10 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Zuzana Holasová: POPOUPO aneb Podivuhodná pouť pouští

Děti se dostanou do hry, kterou si vymyslely. Způsob jejich myšlení se zde ihned mění ve skutečnost, a tak cítí následky svých dobrých či špatných rozhodnutí. To jim otevírá oči i srdce. *Váz., bohatě ilustrováno, 175 str., 249 Kč*

Sophie de Mullenheim: Podepsána Charlotte

Co se stane, když Emilie, která žije v Lyonu na sklonku 19. století, najde balíček dopisů, pod nimiž je podepsána Charlotte, dívka žijící za francouzské revoluce? První díl historického románu pro dívky, který reflektuje otázky víry napříč staletími. *Brož., 270 str., 279 Kč*

F. Fernández-Carvajal: Rozmluvy s Bohem (1)

Advent – Doba vánoční – Zjevení Páně

Váz., 432 str., 250 Kč

Jak to vidí Roman Joch

Vítězové a poražení letošních voleb

Vzhledem k tomu, že se v situaci diskreditace pravice čekal naprostý triumf levice, nedopadly letošní volby do Poslanecké sněmovny až tak špatně. ČSSD a komunisté nemají dohromady nadpoloviční většinu, takže připravovaná radikálně levicová koalice se konat nebude.

Nejpodstatnější výsledek letošních voleb v České republice se dostavil až 24 hodin po uzavření místností – a byl jím pokus o sebevraždu ČSSD či její sebevražda páchaná v přímém přenosu.

Až do 10. listopadu, kdy bude zasedat její Ústřední výkonný výbor, nebudeme vědět, zda ČSSD je stále ještě strana jedna, anebo už jsou to strany dvě. Do té doby taky nemá moc smysl, aby s ní ostatní strany jednaly o koalicích. Vypadá to tedy, že prostřednictvím současné vlády v demisi, jež nezískala důvěru Poslanecké sněmovny, bude prezident Miloš Zeman – bez ohledu na volby či jejich výsledek – v České republice vládnout ještě dlouho.

Kdo patří v těchto volbách mezi poražené? Především ČSSD. Když hlavní opoziční strana ve volbách, v nichž má převzít moc v zemi, získá méně než posledně (v roce 2010 to bylo 22,08 %, letos 20,45 % hlasů), lze to jednoznačně kvalifikovat jako porážku.

Poraženými jsou i SPOZ a Hlavu vzhůru! – tj. strany „prezidentské“, či lépe řečeno fan-kluby prezidenta současného a předchozího. Zůstaly hluboce nejen pod 5 %, ale dokonce pod 2 %.

A vítězové? Jednoznačně ANO a Andrej Babiš. Je největším vítězem letošních voleb. Nejzajímavější otázkou je,

zda bude chtít vstoupit do vládní koalice a nastávající vlády, anebo se rozhodne zůstat v opozici s ambicí vyhrát příští volby. Získal 18,65 % hlasů, což je jen o 1,8 % méně než strana nejsilnější – a u formace úplně nové je to velký úspěch. Problémem ANO je, že nikdo neví, jaká bude jejich politika, jaké názory mají její poslanci; ví se jen, že ostatní lídři (kromě Babiše) jsou průměrní až zatvrdelí centristé a samotný Babiš, má-li parafrázovat Churchillův komentář o Rusku, je „záhadou uprostřed mystéria zaobaleného do jedné velké neznámé“.

Vítězem je rovněž Tomio Okamura a jeho populistické hnutí Úsvit. Já osobně nečekal, že překročí 5 %, ale povedlo se mu to. Tento rok byl protestní hlas u nás skutečně silný.

KDU-ČSL se po třech letech povedlo překročit 5 % a opět vstoupit do Sněmovny, což je rozhodně taky její vítězství. Je to centristická strana, kterou chce vždy do koalice každý.

Očekávání ohledně pravicových TOP 09 a ODS byla tak nízká, že jejich výsledek je vlastně „neporážkou“, i když v případě ODS je to vůbec nejhorší výsledek v její dosavadní historii.

No, a potvrdilo se, že KSČM je stabilní síla české politiky. Bohužel. Bohudík, ČSSD a komunisté nemají dohromady

nadpoloviční většinu, takže připravovaná levicově – radikálně levicová koalice (menšinová vláda ČSSD s podporou KSČM výměnou za „protislužby“) se konat nemůže a nebude. To je spolu s propadem SPOZ a Hlavu vzhůru hlavní pozitivní výsledek letošních českých voleb.

Vzhledem k tomu, že v situaci diskreditace pravice a celkové únavy z ní u voličů se čekal naprostý triumf levice, nedopadly tudíž letošní volby do Poslanecké sněmovny až tak špatně. Vlastně vzhledem k okolnostem vůbec ne špatně.

Pro další vývoj stranické politiky a případné formování příští vládní koalice bude určující dění uvnitř ČSSD: bude záležet na tom, zda se tato strana fakticky rozštěpí nebo ne – a zda se nakonec nebudou na jaře 2014 konat další předčasné volby (např. spolu s těmi do Evropského parlamentu v květnu). Prozatím je možné začít vnímat Babišovo ANO za vítěze voleb nejen faktického, ale i nominálního; a pokud se ČSSD skutečně rozdělí do dvou poslaneckých klubů, pak tomu tak určitě bude.

Jinými slovy, možná bude nutné vážně zvažovat možnost, že příštím premiérem České republiky se stane Andrej Babiš.

MUDr. Roman Joch
ředitel Občanského institutu

Webová stránka <http://res.claritatis.cz> aneb Jak šířit dobré zprávy

Na vaše vlastní nebo farní webové stránky můžete umístit automatický přehled posledních zpráv. Stačí na své stránky umístit kód, který najdete na <http://res.claritatis.cz/podpora>. Na téže stránce můžete také najít bannery k propagaci našeho internetového zpravodajství, stejně jako odkaz na náš facebookový profil. Pomozte nám šířit zprávy, o kterých se jinde nepíše, mezi vaše známé a přátele! Děkujeme!

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedine díky zaslaným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

Komentáře k povolební situaci najdete uvnitř čísla. Co dodat? Snad jen tuto **modlitbu svatého Klementa XI.**, vhodnou jak pro voliče, tak pro zvolené: „Prosím, Pane, osviť můj rozum, zapal moji vůli, očisti mé srdce, posvěť mou duši. Ať oplakávám minulé nepravosti, zaháním budoucí pokušení, napravuji hříšné sklony, rozvíjím vhodné ctnosti. Uděl mi, dobrý Bože, lásku k tobě, nenávisť k sobě, horlivost pro bližní a pohrdání světem. Ať se snažím poslouchat nadřazené, pomáhat podřazeným, radit přátelům a odpouštět nepřítelům. Ať přemáhám nezřízenost přísností, lakotu štědrostí, hněv mírností a vlažnost horlivostí. Učiň mě rozvážným v radách, vytrvalým v nebezpečích, trpělivým v nesnázích, pokorným v úspěších. Učiň mě, Pane, usebraným v modlitbě, střídmým v jídle, pilným v práci, pevným v předsevzetích.“

A mohli bychom připojit ještě prosbu o ochranu před politickou korektností. V rozhovoru pro Český rozhlas před ní varoval kardinál Dominik Duka: „Obávám se, že v naší zemi **k výsledkům problematického pokroku patří i takzvaná politická korektnost.** Ta už nejen že není ve skutečnosti korektní, ale je vysloveně nespravedlivá. Podobně jako pozitivní

diskriminace, která vytváří skutečnou diskriminaci a vyvolává napětí ve společnosti. Ať se nám to líbí či ne, **ohniska nepokojů v naší vlasti se budou patrně rozhořovat stále častěji.** Přispíváme k tomu mnohdy nejen lhostejností, ale i diskriminací těch, kdo žijí slušně a spřádají. Nepromyšlíme pořádně dosah

Koláž: mimi

zákonů a v rámci korektnosti **tolerujeme chování, které je zneužívá.** Je smutné, že se místo kvalitního a rozumného debatování o zákonech mnohdy zákonodárci jen hašteří o zcela jiné věci.“

Z jiného soudku je tu vážné téma slovenských sousedů. Míra tendence inherence státu do rodin je tak velká, že přerostla v obrovské počty dětí násilně odebíraných z rodin. **Juvenilní justice je**

reálnou hrozbou a své o tom vědí nejen na Slovensku. Na základě anonymních udání či nekonkrétních podezření, která kdosi vznesl, se může stát, že za dveřmi záhy na to stojí tzv. ochránci dětí – zpravidla úředníci a sociální pracovníci a často i policisté. Ti pro jistotu odvedou děti do dětských domovů a teprve pak začínají řešit, zda se něco a co konkrétně stalo či zda je vůbec co řešit. Stalo se to. Rodina Spáčilových si prožila doslova ukradené Vánoce. Dne 21. prosince zavolala ředitelka mateřské školky na sociální úřad a sdělila podezření na týrání malého chlapce v této rodině. Úředníci jim přišli děti vzít den před Štědrým večerem a **během 50 minut zničili jednu krásnou a fungující rodinu. V ruce neměli nic, ani předběžné opatření k výkonu odebrání dětí.** To bylo vydáno až dva dny na to. Na Slovensku nejde o ojedinělý případ. Mladé Košičance už v roce 2008 ve chvíli, kdy přišla pro svého pětiletého syna do školky, ředitelka u dveří řekla, že dítě si odvedla sociální pracovníce. Než se jeho matka stihla dozvědět proč a začít se bránit, dítě již bylo předběžně umístěno v náhradní rodině. Kdo má na tomto zájem? Komu konvenuje takové jednání úřadů?

-zd-

10. 11.	Ne	32. neděle v mezidobí	2 Mak 7,1–2,9–14, Žl 17, 2 Sol 2,16 – 3,5, Lk 20,27–38
11. 11.	Po	Památka sv. Martina, biskupa	Mdr 1,1–7, Žl 139, Lk 17,1–6
12. 11.	Út	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka	Mdr 2,23 – 3,9, Žl 34, Lk 17,7–10
13. 11.	St	Památka sv. Anežky České, panny	Mdr 6,1–11, Žl 82, Lk 17,11–19
14. 11.	Čt	sv. Mikuláš Tavelič, kněz a mučedník	Mdr 7,22 – 8,1, Žl 119, Lk 17,20–25
15. 11.	Pá	sv. Albert Veliký, biskup a učitel církve	Mdr 13,1–9, Žl 19, Lk 17,26–37
16. 11.	So	sv. Markéta Skotská; sv. Gertruda, panna	Mdr 18,14–16; 19,6–9, Žl 105, Lk 18,1–8

17. 11.	Ne	33. neděle v mezidobí (Den Bible)	Mal 3,19–20a, Žl 98, 2 Sol 3,7–12, Lk 21,5–19
18. 11.	Po	Posvěcení římských bazilik sv. apoštolů Petra a Pavla	1 Mak 1,10–15,41–43,54–57,62–64, Žl 119, Lk 18,35–43
19. 11.	Út	sv. Mechtilda, panna, mystička OSB	2 Mak 6,18–31, Žl 3, Lk 19,1–10
20. 11.	St	sv. Felix z Valois, kněz, zakladatel řádu OST	2 Mak 7,1,20–31, Žl 17, Lk 19,11–28
21. 11.	Čt	Památka Zsvěcení Panny Marie v Jeruzalémě	1 Mak 2,15–29, Žl 50, Lk 19,41–44
22. 11.	Pá	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice	1 Mak 4,36–37,52–59, 1 Kron 29, Lk 19,45–48
23. 11.	So	sv. Klement I., papež a mučedník, sv. Kolumbán, opat	1 Mak 6,1–13, Žl 9, Lk 20,27–40

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

